

Torso's vol dagelijkse dingen

IF I WROTE A POEM

NICK VAN WOERT

Waar Grimm Gallery, Keizersgracht 241

Te zien t/m 16/3

De Romeinen geloofden dat een 'haruspex', een ziener, de toekomst kon voorspellen door een offerdier open te snijden en de ingewanden te lezen. De Amerikaanse kunstenaar Nick van Woert had bij Vitruvius ook gelezen dat zo'n haruspex op dezelfde manier de staat van een landschap kon beoordelen; gezonde ingewanden wezen erop dat het dier had gegraasd in een gezonde omgeving.

In 2010 maakte Van Woert zijn sculptuur *Haruspex*; een mensfiguur gevuld met afval uit de omgeving van zijn atelier in Brooklyn, New York. Het kleurrijke bovenlichaam van de man lijkt te bestaan uit lagen gesteente – een doorsnede van een toekomstig landschap, opgebouwd uit versteend afval uit onze tijd.

In zijn nieuwe sculpturen in Grimm Gallery neemt Van Woert het principe 'je bent wat je eet' nog letterlijker, door de haruspex te koppelen aan Monsieur Mangetout, een allesetende Fransman die bij wijze van entertainment fietsen, toiletputten en zelfs een vliegtuig soldaat maakte.

De combinatie van die twee leidt tot sculpturen die je met wat fantasie kunt zien als torso's, volgehangen met voorwerpen die de kunstenaar in zijn dagelijks leven tegenkomt. De ingrediëntenlijst is indrukwekkend. Aan een metalen constructie, die Van Woerts achtergrond in architectuur

→ *It Would Have To Include Everything I Have Ever Seen, 2019.*

FOTO NICK VAN WOERT

Als kijker mag je de maaltijd ontleden en interpreteren

verraadt, bevestigt hij rubberen dino's, speeltjes van McDonald's, een namaak-Apple Watch, dobbelstenen, een briefje met daarop 'Back in five'

geschreven, een platgereden blikje, een verjaardagskaart en nog heel veel meer.

Als je je voorstelt dat Monsieur Mangetout zich tegoed deed aan de omgeving van Van Woert, mag je als kunstjager in de schoenen van een haruspex staan en de maaltijd ontleden en interpreteren. Deze imaginair alleseeter leefde duidelijk in een Amerikaans landschap. Er is een 'survey marker' van het Amerikaanse leger, er zijn Engelstalige hebbeditjes. Het rubberen scrotum blijkt bekend te staan als 'truck nuts', die onzekere macho's kennelijk aan hun autobumper bevestigen.

Maar ook buiten Amerika is dit 'opgegeten landschap' veelzeggend. Zo valt op dat de meeste objecten van kunststof zijn gemaakt. Iets wat Van Woert nog eens benadrukt door af en toe ter contrast natuurlijke materialen toe te voegen; een stukje kristal hier, een schelp daar.

Dit zijn echter niet louter assemblages van gevonden voorwerpen. Een van de torso's rust op een flessenrek, wat een knipoog naar de readymades van Duchamp lijkt, behalve dat Van Woert deze sokkel juist wel zelf heeft gemaakt.

De kunstenaar husselt bovendien met materialen, door bijvoorbeeld een bierblikje te maken van kattenbakkorrels. De tentakels die zich als bloedvaten rondom een stalen frame vertakken, lijken koraal, maar blijken aan elkaar gelaste stukken metaal. Het klinkt als een treurzang over het verlies van zuiver natuurlijke materialen in onze omgeving.

Sophia Zürcher